N°. 18. 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 30 Januarij.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is *f* 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

De Ministeriële Verantwoordelijkheid.

(BESCHOUWD DOOR EEN LID DER TWEEDE KAMER.)

Dit gewigtig onderwerp is dezer dagen ook behandeld door een Lid der Staten-Generaal, zoo men zegt, den Heer VAN ASCH VAN WIJCK.

Zeer juist, en voor een duidelijk begrip volstrekt noodzakelijk, is de door den schrijver gemaakte onderscheiding der verantwoordelijkheid van een *Ministerie* en de verantwoordelijkheid van eenen *Minister*, dat is van *iederen Minister op zich zelven.*

Bij art. 73 onzer tegenwoordige grondwet is bepaald, dat de Koning ter overweging brengt van den Raad van State » alle algemeene maatregelen van in» wendig Bestuur van den Staat en van deszelfs be» zittingen in andere werelddeelen," waaruit genoegzaam blijkt, dat de geest onzer *tegenwoordige* grondwet niet medebrengt, immers in geenen deele vordert, eenen raad van Ministers, van welken, zoo als elders, de algemeene maatregelen van bestuur uitgaan, en welke RAAD dus aldaar, ten gevolge der onschendbaarheid van het hoofd van den staat, voor die maatregelen van zelve verantwoordelijk is.

Van daar, in die landen, zoo menigmaal eene algeheele aftreding van een *Ministerie*, wanneer de vertegenwoordiging omtrent eenen algemeenen maatregel van bestuur van zulk een Ministerie in gevoelen verschilt.

Dat de Koning, volgens onze tegenwoordige grondwet, niet gehouden is, zich naar de uitkomsten der *overwegingen* van den Raad van State evenmin als van de consideratien Zijner Ministers te gedragen, blijkt genoegzaam uit het slot van art. 73: » *De Koning » alleen besluit, en geeft telkens van zyn genomen » besluit kennis aan den Raad.*"

De Koning kan dus ook besluiten nemen, in strijd met het gevoelen van den Staatsraad, waaruit alzoo blijkt, dat de overwegingen van dit ligchaam geenen waarborg tegen het nemen van met de grondwet of de wet strijdende besluiten opleveren. Ook is de Raad van State niet verantwoordelijk voor zijne consideratien en advieten: — tot dus ver derhalve nog nergens eenige verantwoordelijkheid, noch eenigen waarborg voor de eerbiediging van de grondwettige regten en vrijheden der natie.

Daar evenwel, zonder zoodanigen waarborg, eene constitutie niets beteekent, dan voor zoover en zoolang de Monarch eerlijk genoeg is of goed vindt, zich getrouw aan hare bepalingen te houden, heeft het geachte Lid der Tweede Kamer gezocht en gevonden, dat inderdaad onze tegenwoordige grondwet dien waarborg reeds bezit en oplevert; en dit wel:

1°. Omdat de uitvoerende magt, volgens de grondwet, *moet* worden uitgeoefend door tusschenkomst van de hoofden der Departementen van algemeen bestuur.

2°. Omdat art. 76 van die hooge ambtenaren den *eed* vordert van getrouwheid aan de grondwet; waaruit

3°. de verpligting voortvloeit, om zich van alles wat strijdig is met de grondwet te onthouden, bij gebreke waarvan zij dan ook aan *die* verantwoordelijkheid onderworpen zijn, welke op elken staats-ambtenaar in de Nederlanden rust, » *die zynen ambts-eed niet nakomt.*"

» De heiligheid van den eed, het behoud van achting en openbaar vertrouwen, [dat is dus eene *zedelyke* verantwoordelijkheid, gegrond in de zelfliefde: het behouden van gemoedsrust van binnen en van aanzien naar buiten,] binden deze hoofd-ambtenaren."

Dat deze *zedelyke* verantwoordelijkheid bestaat, zal niemand ontkennen, maar dat zij ook voor ieder regtschapen man bestaan zou, al had hij de grondwet *niet* bezworen, zal men mede moeten toestemmen. De grondwet te schenden, welke voor een geheel volk verbindend en geoordeeld is de grondslag van deszelfs maatschappelijk welzijn te moeten uitmaken, zal voor ieder braaf mensch eene verachtelijke en verfoeijelijke daad blijven, ook *dan*, wanneer de bedrijver zich niet door eenen eed tot het tegendeel verbonden had.

Maar is *die* verantwoordelijkheid voldoende, levert zij eenen toereikenden waarborg op tegen ongrondwettige handelingen?

De geachte schrijver schijnt de waarheid van het tegendeel gevoeld en erkend te hebben: immers hij neemt de mogelijkheid aan, dat zulk een hoofd-ambtenaar, ongeacht zijnen afgelegden eed, » *den blaam » op zich liet kleven, die van de beschuldiging van » ongrondwettige handelingen het gevolg zou zyn,*" en hij ziet daarom rond, welke weg er alsdan, volgens de tegenwoordige grondwet, zou geopend zijn, om aan de natie regt te verschaffen. » Dan nog staat » het regt van *verzoekschrift* voor ieder open; een » ieder staat, in den echten zin, eene publieke aan» klagt vrij, door een verzoekschrift, hetwelk openlijk » in de Kamer behandeld wordt."

Wij moeten den geëerden schrijver doen opmerken, dat, wanneer men in zijne grondwettige regten gekrenkt is, het *vooreerst* een onaangenaam gevoel verwekt, om zijn goed regt, als eene gunst, bij verzoekschrift te moeten smeeken; maar dat ten anderen het lot, tot hiertoe aan alle soorten van verzoekschriften te beurt gevallen, en vooral *de altyd bestaan blyvende onzekerheid, of er werkelyk regt zal kunnen verkregen worden*, iedereen als van zelve tegen het doen van zoodanige aanklagt moet doen opzien.

Immers, gesteld een der Leden van de Tweede Kamer nam, naar aanleiding van zulk een verzoekschrift, de zaak ter harte en maakte er een voorstel van, » dat » Z. M. de aangeduide ongrondwettige handeling mogt doen onderzoeken;" gesteld, dat eens de meerderheid der Tweede Kamer zich met dat voorstel vereenigde, dat zelfs de Eerste Kamer eens zoover ging, van een voorstel, uit den boezem der Tweede voorkomende, goed te keuren; — *dan* blijft het immers nog geheel en al aan den Koning, *om het voorstel in overweging te houden;*" en waar blijft dan nu de zekerheid, dat er regt zal gedaan, dat de overtreding zal gestraft worden? Wij spreken hier niet van des Konings persoonlijk gevoel van regtvaardigheid, en het is verre van ons, de hier veronderstelde handelwijze, in een voorkomend geval, als waarschijnlijk te willen aannemen; maar wij spreken van *staatsregt*, en dan geldt de vraag: zou een Koning, *die het wilde*, hierbij het regt en de magt in handen hebben, om het voorstel in overweging te *houden* en de overtreding, dat is de schending der grondwet, ongestraft te laten? Zoo ja, dan is *deze* aangewezen weg onvoldoende, om dat dezelve aan de natie geenen den minsten waarborg aanbiedt, dat een Minister niet straffeloos de grondwet of andere wetten zal kunnen schenden.

Van daar beviel het ons aanstonds veel beter, toen de geëerde schrijver, waarschijnlijk zelf over den hem aangewezen weg nog niet volkomen voldaan, het oog vestigde op de strafbepaling. » Ook deze bestaat" zegt Z. E. M. » in het voormeld art. [177] terwijl » de wijze, waarop zij werken kan, zoowel bij de » Grondwet als bij de wet op de regterlijke organi» satie, is bepaald. Of er in het strafregt, ten op» zigte van overtredingen van dien aard, handelin» gen namelijk tegen de Grondwet, eenige bijzondere » bepalingen zouden zijn vast te stellen, kan een on» derwerp uitmaken van overweging, bij de behan» deling van dat wetboek."

Het strekt ons tot genoegen, hier een Lid der Tweede Kamer zich te zien vereenigen met hetgeen wij reeds zoo herhaalde malen hebben aangewezen, dat namelijk, reeds op *dit* oogenblik, eene *zedelyke* niet alleen, maar ook eene *geregtelyke* Ministeriële Verantwoordelijkheid, volgens de Grondwet en het wetboek van strafvordering, bij ons te lande bestaat; en het zal wel alleen aan het niet toepasselijk achten van sommige, evenwel in vigeur zijnde, bepalingen moeten worden toegeschreven, dat men algemeen nog in een ander denkbeeld verkeert.

Eene enkele aanmerking veroorlove ons evenwel de geëerde schrijver, namelijk deze: dat zijne uitdrukking, dat *de strafbepaling reeds bestaat* bij art. 177 der Grondwet, niet juist is; dit wijzende dat artikel alleen de *regtsmagt* aan welke, casu quo, *de strafbepaling zal toepassen.*

De eigenlijke strafbepalingen, bedreigd tegen het maken van inbreuk op de burgerschapsregten of de staatsregeling, vinden wij, voor het tegenwoordige, eenig en alleen in art. 114 en volgende van het nog vigerende Code Pénal, en wij voor ons kunnen geene reden zien, waarom deze, zoolang wij geen nieuw strafwetboek bezitten, niet van kracht en, in voorkomende gevallen, niet van toepassing zouden moeten zijn.

De opmerking, dat het bepalen van straffen tegen ongrondwettige handelingen, bij de behandeling van het strafwetboek, in overweging zoude kunnen komen, stemt overigens geheel met onze meening overeen, met uitzondering alleen, dat wij die in overweging-neming als *onvermydelyk* beschouwen; voor zoover men namelijk niet verkieslijker mogt vinden, bij eene afzonderlijke wet dit onderwerp te regelen: daar het toch noodig zal zijn, de handelingen, welke als strafbaar te beschouwen zijn, bepaaldelijk aan te wijzen, en tegen ieder derzelve, naar gelang van haar gewigt, evenredige straffen te bedreigen; zoo mede om uitdrukkelijk ook de ligchamen of autoriteiten aan te wijzen, welke, nevens den Procureur-Generaal, bevoegd zullen zijn tot het *aanklagen* bij den Hoogen Raad van Ministers of ambtenaren, welke zich aan inbreuk op de personele vrijheid, de burgerschapsregten of de staatsregeling hebben schuldig gemaakt.

Evenzeer zijn wij het met den geachten schrijver eens, dat het wenschelijk is, de artikelen der Grondwet, tot de Ministeriële Verantwoordelijkheid betrekkelijk, te verduidelijken *en aan te vullen in den geest der grondwet zelve*, ten einde eene tweederlei opvatting, in eene zoo belangrijke zaak, voor het vervolg onmogelijk worde gemaakt.

Wij veroorloven ons ten slotte, onze lezers, welke zich mogten willen herinneren, welke bepalingen wij op dit stuk dienstig zouden achten, te verwijzen naar onze nummers van 16 en 21 Januarij ll., N^{is}. 7 en 9.

Men kan niet iedereen genoegen geven.

Onze lezers zullen zich welligt de fabel van LA FONTAINE herinneren, van zekeren molenaar namelijk, die, met zijnen zoon en zijnen ezel naar de jaarmarkt trekkende, afkeuring vond, eerst bij eenen voorbijganger, omdat zij den ezel *droegen*, ten einde hem frisch en sterk te houden; vervolgens bij den ezel zelven, toen deze loopen moest, hetgeen hem minder beviel, dan gedragen te worden; verder, bij andere voorbijgangers, omdat de zoon en niet de vader hem bereed, later omdat het omgekeerde plaats had, en eindelijk omdat beiden nevens den langoor te voet gingen.

Aan deze fabel dachten wij dezer dagen, bij de lezing van een artikel in een onzer vaderlandsche dagbladen, behelzende klagten en bezwaren, dat men nu juist op het Departement van Oorlog heeft aangevangen te bezuinigen, en dat er geene officieren genoeg leden van de Staten-Generaal zijn, om de belangen der armée, tegen deze wijze van doen, in bescherming te nemen.

» *Bezuiniging, bezuiniging!* riep men, toen het Gouvernement vermeende, den vetten weldoorvoeden ezel, (de gewone zware lasten) door de natie te kunnen *laten dragen.*

» *Onbillykheid, onbillykheid!* roept men, nu men op het voornaamste Hoofdstuk dat daarvoor vatbaar was, heeft aangevangen te bezuinigen. Het is de afkeuring jegens den molenaar, die iets van den ezel begint te vergen, namelijk dat zijne eigene beenen hem dragen.

» *Onregt, onregt!* zou men geroepen hebben, hadde men bij de civiele ambtenaren aangevangen; dat ware de zoon geweest, die, in plaats van den vader, den langoor bereed.

» *Mishandeling, mishandeling!* zou de kreet zijn geweest, hadde men eerst de lijst der pensioenen of wachtgelden ingekrompen, de gezantschappen onkost-

baarder ingerigt, of de rentenier belast. Dat ware de vader geweest, dien de drie jonge dochters meenden, dat de rug van den ezel aan den zoon moest inruimen.

» *Geweld, verdrukking, moord!* zou men denkelijk hebben hooren roepen, ware de bezuiniging op allen gelijktijdig toegepast. Dat waren vader en zoon geweest, die gelijktijdig op den ezel reden.

» *Onwil! halstarrigheid, grief!* had men gezegd, ware er door de regering in het geheel *geenen* aanvang met bezuinigingen gemaakt, had men alles den ouden gang laten gaan.

Dat ware de ezel geweest, die op vrije beenen ging, zonder dat hem eenige last werd opgelegd, terwijl zijne meesters zich in het zweet liepen.

Inderdaad, wij beginnen, zoodoende, te vreezen, dat de regering, hoedanig zij de zaken ook aanlegge, zich altijd aan afkeuring zal zien blootgesteld.

Wij voor ons intusschen hebben met het grootste genoegen gezien de doortastende wijze, waarop hetzelve heeft aangevangen, bezuinigingen bij het Departement van Oorlog in te voeren. Wij kunnen in het geheel *niet* zien, dat de maatregel, ten aanzien van Heeren officieren genomen, stof tot billijke klagten zou opleveren, noch ook, dat de Staten-Generaal mis gezien hebben, toen H. E. M. oordeelden, dat op de Begrooting voor Oorlog, in de voornaamste plaats, met bezuinigen moest worden aangevangen.

De handelwijze van het Gouvernement moet dan ook bij alle weldenkenden goedkeuring en erkentelijkheid verwekken, in plaats van verwijt.

Is het evenwel nog slechts de ezel, welke op vrije beenen gaat; is hij sterk en doorvoed genoeg, om daarenboven ook nog den vader, zoowel als den zoon, te kunnen dragen; dan mag men van de wijsheid zoo van het Gouvernement als van de Staten-Generaal verwachten, dat men deze krachten en geschiktheid van het goede dier niet ongebruikt zal laten, maar dat weldra vader en zoon, op zijnen breeden rug hun gemak zullen vinden: — en wat dan ook sommige voorbijgangers er van zeggen mogen, het Gouvernement zal, wetende dat de krachten van het dier voor den last berekend zijn, wèl doen, maar zachtkens en bedaard voort te rijden en zich aan dergelijke beoordeelingen niet te bekreunen.

Wij zouden vermeenen, de verdenking waaronder men nu en dan tracht ons te brengen, te verdienen, hadden wij voor de handelingen der regering, ook wanneer die blijkbaar eene heilzame strekking hebben, nimmer iets anders dan afkeuring in gereedheid.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien de circulaire van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, dato 15. dezer maand, (Provinciaal blad N°. 5.)

Gelet op de resolutie van Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, dato 20. Januarij 1826, N°. 9, houdende herinnering aan de wet van den 26. Ventose 4e jaar, voor deze Provincie executoir verklaard, bij decreet van den 8. November, 1810.

Brengen bij deze ter kennis van een ieder wien zulks aangaat:

Dat ook wederom dit jaar vóór het einde der maand Februarij, de boomen, struiken en hagen van rupsennesten, ringen en netten zullen behooren gezuiverd te worden.

Burgemeester en Wethouders vermeenen, bij deze gelegenheid, alle In- en Opgezetenen tot eene ijverige opvolging van het hier boven voorgeschrevene te moeten aansporen; zullende gedurende de maanden Maart, April en Mei eerstkomende, van 14 tot 14 dagen, op al de met boomen, heesters en heggen voorziene gronden dezer Gemeente schouwingen gedaan worden, ter verzekering van de behoorlijke uitvoering der gemelde wet, en zal alsdan tegen de nalatigen, proces-verbaal worden opgemaakt, hetwelk ter vervolging bij het kanton-geregt zal worden opgezonden; terwijl de zuivering der boomen enz., alsdan van ambtswege en ten koste der nalatigen zal worden verrigt.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Stads Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 24. Januarij 1840.

Burgemeester en Wethouders voorn,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtb.,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 25. Januarij. Particuliere berigten uit Opper-Italie schatten de schade welke de overstrooming alleen aan dammen en sluiswerken toegebragt heeft, in het Venetiaansche voor een derde onder water gezette gebied, op 3 millioen franken, en in Lombardye op 8 millioen. De verliezen door partikulieren geleden, zijn nog niet opgemaakt, doch moeten zeer aanzienlijk wezen.

— Men meldt uit Rome, dd. 14 Januarij:

Van het uit de nieuwsbladen bekend geworden huwelijk van de Gravin *Henriette d'Oultremont* met den Koning der Nederlanden, door procuratie van den Nederl. Gezant alhier, Graaf van *Liedekerke Beaufort*, weet men tot dus verre hier niets. De Gravin bevindt zich reeds gedurende ettelijke weken te Napels. Velen twijfelen er zelfs aan, dat de verbindtenis eene vast besloten zaak zoude wezen.

— Omtrent de helft dezer maand was het te St. Petersburg buitengemeen warm voor het tegenwoordig jaargetijde. In het zuiden van Rusland heerschte daarentegen op nieuw felle koude.

ENGELAND.

LONDEN, den 25. Januarij. Te Lincoln is, in eene talrijke vergadering, tot het indienen van eene petitie aan de Koningin besloten, waarbij de wegzending van Hr. Ms. tegenwoordige Ministers verzocht wordt, als welke, om verschillende opgegeven redenen, naar de meening der verzoekers, de achting en het vertrouwen des Lands verbeurd hebben.

— De Chartisten dezer hoofdstad hebben weder eene bijeenkomst in Abbey-street, Bethnal-Green gehouden, om zich te beklagen over de politie, die hunne laatste woedzame vergadering gewapenderhand had uit een gejaagd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25. Januarij. In een telegrafisch berigt wordt gezegd, dat de tijding van het overlijden van *Cabrera* te Saragossa en in het hoofdkwartier der Christino's algemeen geloofd werd. — Hij moet, naar Morella getransporteerd wordende, ingestort en den 13e aldaar gestorven zijn, waarop *Llangostera* in allerijl naar Morella was gegaan. De Carlisten schenen zeer verslagen, maar bewaarden het diepste stilzwijgen over deze gebeurtenis. De ziekte van *Cabrera* moet eene kwaadaardige zoogenaamde legerkoorts geweest zijn.

Llangostero, een arragonees, die onder *Ferdinand VII* als onderofficier bij de koninklijke vrijwilligers diende en thans den rang van Generaal-Majoor bekleedt, heeft terstond het opperbevel over de Carlisten op zich genomen. Den 14e vocht hij te la Mata nabij Cantavieja, met de Constitutionelen, ten einde hen aldaar in ontzag te houden, en den 15e is hij te Morella aangekomen.

Het was in de omstreken van Tortosa dat *Cabrera* zijnen opstand begon, met vijftien slecht gekleedde en niet beter gewapende mannen, en nu bevond hij zich aan het hoofd van een goed georganiseerd leger van vijf en twintigduizend man, met eene geregelde ruiterij en artillerie te voet en te paard, zeventig stukken geschut en zes en twintig groote en kleine vestingen. Hij was een bekwaam militair en partijganger, doch heeft ongelukkiglijk zijnen roem door ongehoorde wreedheid bezoedeld.

— Alhier hebben gisteren in het bureau van het bonapartistische dagblad *le Capitole* en in de woningen van eenige tot dat blad in betrekking staande personen, op nieuw huiszoekingen plaats gehad. Dien dag zijn weder onderscheidene voorzorgen tot handhaving der openbare rust in de hoofdstad genomen, en moeten onder anderen aan de soldaten der bezetting van Parijs in hunne kazernen scherpe patronen zijn uitgedeeld. Die krijgslieden zijn te gelijk, zoo men zegt, aangemaand, om, als de gelegenheid zich daartoe aanbood, op nieuw hunnen pligt te doen en van hunne gehechtheid aan de regering blijken te geven. Uit deze en gene van regeringswege genomene maatregelen meent men te moeten opmaken, dat zij voor eenen overval der wachtposten te Parijs, vooral ook gedurende den nacht, vreest.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 26. Januarij. Aan de officieren bij de afdeeling grenadiers en bij de bataillons jagers, welke in deze residentie garnizoen houden, is voorloopig over dit jaar eene toelage verstrekt, en wel aan de hoofdofficieren ƒ 300 en aan de Kapiteins en 1e en 2e Luitenants ƒ 200.

'sGRAVENHAGE, den 27. Januarij. Wij vernemen van het Badhuis, dat Mevrouw de Prinses *van Oranje*, bij gelegenheid van Hoogstdezelfs Verjaardag, aldaar door Mevrouw *Maas* weder aan een tachtigtal armoedige Scheveningsche huisgezinnen eene belangrijke uitdeeling van hemden en verdere kleedingstukken (alle door de meisjes der school, door de zorg van H. KK. H. aan het Badhuis gevestigd, vervaardigd,) heeft laten doen; alsmede aan ruim honderd persoonen turf heeft doen uitdeelen. Deze milddadige Vorstin, steeds gereed om het ongeluk harer natuurgenooten te lenigen, heeft ook reeds weder, bij het vernemen van het droevig omkomen van den braven *W. Spijker*, te Scheveningen, aan de gevolgen van het redden van schipbreukelingen, aan diens hulpbehoevende Weduwe, door Mevrouw *Maas*, eenen geldelijken bijstand doen ter hand stellen.

Het heeft H. K. K. H., gedachtig, dat er juist op den geboortedag van H. K. K. H. een concert, met het menschlievend doel, ten behoeve der ongelukkigen op Schokland, te Amsterdam plaats had, mede behaagd, de belangrijke gift van ƒ 300 aan den Heer Burgemeester der Hoofdstad te doen toekomen, ten einde die te doen voegen bij de opbrengst van het gemelde concert.

— Men verzekert dat de operatien der liquidatie, noodzakelijk geworden door de opheffing van het sequester op de eigendommen van het Huis-Oranje-Nassau, reeds ver gevorderd zijn, en dat binnen kort de algeheele inbezitneming zal kunnen plaats hebben.

— Uit het *Weekblad van het Regt* verneemt men, dat te 's Gravenhage eerlang de eerste aflevering het licht zal zien van een in de tegenwoordige oogenblikken, zoowel als voor het vervolg, belangrijk werk, te weten *de handelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, over de herziening der Grondwet.*

— Van den Helder schrijft men van den 23. Januarij:

Zr. Ms. fregat *Rotterdam*, Kapt. ter zee *Tuning*, op de reede liggende, heeft eergister nacht *vier* ankers verloren en is ten laatste voor het nood-anker blijven liggen, waarop men hetzelve gisteren weder van ankers heeft voorzien.

Gemengde Berigten.

De hooge Porte heeft vast besloten in geene voorloopige onderhandelingen met den Pacha te treden, maar de beslechting der Egyptische vraag aan de Mogendheden over te laten. — De tweede zending van den Heer *von Brunow* naar Londen baart te Konstantinopel groot opzien. De guillotine is in laatstgemelde stad ingevoerd, doch maakt weinig indruk. — In Oostenrijk worden 36 staatkundige dagbladen uitgegeven. — Te Berlijn heeft een zwaar onweder gewoed. — Te Petersburg heeft men tegenwoordig buitengewoon zacht weder. — In 1839 zijn 114 schepen met 12,421 landverhuizers uit Duitschland naar Noord-Amerika vertrokken. — Er worden in Engeland toebereidselen gemaakt tot eene expeditie naar China. Te Woolwich zal een detachement artilleristen met Congrevische vuurpijlen worden ingescheept. — Sedert den 20. Nov. tot 11 Jan. zijn uit Frankrijk 16,824 manschappen naar Algiers gezonden. Het getal dienstdoende soldaten aldaar beloopt 42,500 man. Algiers heeft aan Frankrijk, behalve de zieken en gekwetsten, tot op heden, bijna 25,000 man gekost. — De Nederl. Gezant te Brussel heeft een luisterrijk bal gegeven. — Het ijs op onze rivieren is geheel verdwenen. — Aan den Moerdijk zijn 4 kanonniers verdronken. — Bij Amsterdam is een korenmolen (de Wildeman) afgebrand. — Aldaar is een 12jarig knaapje door een molenaarswagen het hoofd verpletterd.

Mengelingen.

DE GANS MET DEN PAAUWENSTAART, ENZ.

(*Uit de Bredasche Courant.*)

Het Nederduitsche Tooneelgezelschap, onder directie van den Heer *Van Velzen*, heeft ll. Zaturdag het Bredasche Schouwburg-publiek eenen zeer aangenamen avond bezorgd, zoowel door de keuze, als door de uitvoering, van het echt geestige stukje van onzen beroemden landgenoot *A. Ruysch*, getiteld: *De Gans met den Paauwenstaart, enz.*

Van het stukje zelve kan men gerust zeggen: *non multa sed multum* (niet velen, maar veel). Het is nog regt Nederlandsche kost, en vrij wat hartelijker, dan de meeste ellendige Fransche liflafjes, die men Vaudevilles noemt, en ohmogelijk anders bij onze natie in den smaak kunnen vallen, dan omdat het Fransch de taal der Hoven is — en — omdat velen, die met de zoogenaamde fatsoenlijke lieden medeslenteren, de taal niet genoeg verstaan, om het nietige en onkiesche dier Fransche aardigheden te begrijpen.

Het is te wenschen, dat de Heer *Van Velzen* dit stukje nog eens zal doen opvoeren, en dat in het algemeen de ijver en het vele goede van dit gezelschap meer aangemoedigd worde. *Een Geabonneerde.*

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 29. Januarij. Sedert den 27. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Franciscus, C. J. Gerberding, van Marseille, met olie en fruit; *Pollux*, J. C. Lange, van Bordeaux, met wyn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gestoomd:

Brugge, J. A. Darby, naar Hull, met stukgoederen; *Princess Victoria*, J. J. Britton, naar Londen, met passagiers en stukg.

Thans liggen binnen de Westerhaven dezer Stad: *La Perseverance*, J. Mounot, van Liverpool, is aan het lossen om alhier zijne schade te herstellen; *l'Actif*, L. Bons, van Hull; *la Judit*, F. Salome, van Marseille, met graan, naar Duinkerken.

Heden is uit de haven naar Antwerpen opgezeild *la Rosalie*, J. Dubosc, onlangs van Havre de Grace.

Advertentien.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 31 Januarij 1840, des voormiddags ten 10 ure, te Vlissingen, op de Oostzijde van de Nieuwe Haven, Wijk K., N°. 188, presenteren te verkoopen, eene partij MEUBELEN en HUISRAAD, bestaande in TAFELS, STOELEN, CHIFONNIERE, BEDDEN, DEKENS, VROUWENKLEEDEREN, KOPER-, TIN-, IJZER-, GLAS- en AARDEWERK, mitsgaders eene partij WINKELGEREEDSCHAPPEN, en wat meer zal worden geveild.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 4. Februarij 1840, *des namiddags* ten 3 ure, in de Societeit *La Belle Alliance*, aan de IJzeren Brug te Vlissingen, publiek presenteren te Verkoopen:

Een HUIS, PAKHUIS en ERF, staande en gelegen te Vlissingen, op de Oostzijde van de Nieuwe Haven, Wijk K. N°. 187;

Een HUIS en ERF, mede staande en gelegen te Vlissingen, in den Koudenhoek, Wijk L. N°. 79;

En een POONSCHUIT, zijnde een Rijnboeijer, groot 16½ Tonnen, met deszelfs Mast, Zeilen, Ankers, Touwen, staand en loopend Want en verderen Scheeps-Inventaris.

Alles daags vóór en op den dag van den Verkoop voor een ieder te zien.

De Crediteuren in den gefailleerden Boedel van *WIJNAND ZETTELER*, gewezen Winkelier, wonende te Vlissingen, van welke de Pretentien zijn geverifieerd, en die, welke alsnog verlangen de hunne te laten verifiëren, worden bij deze opgeroepen, om te verschijnen op het Raadhuis der Stad MIDDELBURG, aanstaanden *Zaturdag den 8. February*, des voormiddags ten *tien uren*, ten einde, ten overstaan van den Edel Achtbaren Heer Regter Commissaris en in bijzijn van den Heer Curator in den Boedel, te beslissen op het voorstel van accoord, door of van wege gemelden *ZETTELER* gedaan, in de bijeenkomst van den 21. Januarij.

MIDDELBURG, den 27. Januarij 1840.

Als gemagtigde van W. ZETTELER,
C. J. VAN WATERSCHOOT VAN DER GRACHT.
Advocaat.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

de Schelde.

Januarij 1840.

Van Vlissingen.	ur. min.	Van Breskens.	ur. min.
Donderdag 30,	's morg. 9.	Donderdag 30,	's morg. 10.
Vrijdag 31,	» 10.	Vrijdag 31,	» 11.
Zaturdag 1,	» 10.	Zaturdag 1,	» 11.
Zondag 2,	» .	Zondag 2,	» .
Maandag 3,	» 11.30	Maandag 3,	's midd. 12.30
Dingsdag 4,	's midd. 12.30	Dingsdag 4,	» 1.30
Woensdag 5,	» 1.	Woensdag 5,	» 2.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.